

se k důvodům uvedeným v rozh. č. 7471 a 7753 Sb. n. s. Ani ohledně útrat řízení o prohlášení vykonatelnosti nálezu, o nichž rozhodnuto bylo usnesením zemského soudu Nauenburg, nelze jí dáti za pravdu. Toto usnesení není samostatným a od ostatního podkladu odděleným rozhodnutím soudu, nýbrž souvisí právě s nálezem, jehož vykonatelnost vyslovuje, tak, že nelze uznati za vykonatelný nárok co do příslušenství, je-li odepríti vykonatelnost nároku ve věci hlavní.

Čís. 13226.

Hodnotou zabavené věci podle § 57 j. n. není cena, kterou výkonný orgán v zápisu o zabavení označil jako pravděpodobný výtěžek dražby.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1934, R II 595/33.)

Žalobu o nepřípustnost exekuce na jízdní kolo, jehož přibližná cena byla označena v zájemním protokole částkou 150 Kč, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud odmítl odvolání žalobkyně jako nepřípustné. Důvody: Hodnotou sporu není v souzeném případě pohledávka, o jejíž vydobytí v exekuci šlo, nýbrž nižší hodnota zástavy, kterou jest v tomto případě částka 150 Kč (§ 57 j. n.). Jde proto o řízení bagatelní. Podle § 501 c. ř. s. jest tu však přípustné jen odvolání z důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 1—7 c. ř. s. V odvolání uplatněny jsou jako odvolací důvody rozpor rozsudku se spisy a vnitřní rozpory důvodů, nesprávné hodnocení důkazů a nesprávné právní posouzení věci. Odvolání z těchto důvodů je tudíž nepřípustné a bylo je odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nepřihlížeje k důvodu odmítnutí, o odvolání žalobkyně rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud vycházel ze správného právního názoru, že hodnota předmětu sporu v tomto případě jest určena podle § 57 j. n., buďto výši vymáhané pohledávky, která činí 433 Kč s přísl., nebo hodnotou zástavy, jest-li tato hodnota nižší než vymáhaná pohledávka, avšak neměl ve spisech podklad pro předpoklad, že po omezení žalobní prosby na vyloučení zabaveného kola z exekuce klesla hodnota předmětu sporu na hranici věci nepatrné podle § 448 c. ř. s. Podle § 306 obč. zák. jest obecná hodnota zabaveného kola jeho hodnotou podle § 57 j. n., nikoli však cena, kterou výkonný orgán v zápisu o zabavení označí jako pravděpodobný výtěžek dražby. Výkonný orgán neodhaduje zabavené věci, nýbrž podle § 69 instrukce pro výkonné orgány jen vypočítá výtěžek za jednotlivé zabavené věci a zabavuje podle téhož paragrafu instrukce v pochybnosti o něco více, než činí vymáhaná pohledávka. Hodnota zabavených věcí se zjišťuje teprve při dražebním roku podle § 275 ex. ř. a § 108 instrukce pro v. o. znalce a jest základem pro cenu vyvolací, podle § 276 ex. ř. Teprve takto odhadnutá hodnota může býti podkladem pro určení hodnoty předmětu sporu podle § 57 j. n. Dosud však není zjištěno, že cena zabaveného

kola činí méně než vymáhaná pohledávka, zejména že nepřevyšuje 300 Kč, ana i žalobkyně ocenila předmět sporu v žalobě na 400 Kč a nezměnila toto ocenění ani po omezení žalobní prosby. Proto odvolací soud právem měl za to, že hodnota předmětu sporu klesla na hranici věci nepatrné, ve kterémžto případě by odvolání bylo přípustné jen z důvodů zmatečnosti.

Čís. 13227.

Nedostalo-li se vydražiteli z rozvrhové podstaty úhrady za převzatou služebnost, jest oprávněn domáhati se rekurem zrušení rozvrhového usnesení co do částky, na níž bylo břemeno v odhadním protokolu oceněno a na kterou si činí nárok.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1934, R II 6/34.)

Proti usnesení exekučního soudu, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání 211.000 Kč, za exekučně vydraženou nemovitost, podala vydražitelka rekurs, v němž poukazovala k tomu, že podle dražebních podmínek měl vydražitel převzít všechna na nemovitostech zapsaná věcná břemena jen potud, pokud podle svého pořadí budou uhrazena z rozdělované podstaty, t. j. se započtením do nejvyššího podání, a vytýkala stěžovatelka, že první soud neustanovil ve smyslu § 162 ex. ř. rok k určení dražebních podmínek a že stěžovatelka vydražila nemovitost v důvěře v dražební podmínky, že si bude moci odhadní cenu služebnosti, oceněné při odhadu na 20.000 Kč z nejvyššího podání sraziti a měl prý tudíž první soudce ve smyslu § 225 ex. ř. vydati stěžovatelce částku, která na převzatou služebnost připadá, takže nejvyšší podání, jež se mělo rozdělit, snížilo by se tím o 20.000 Kč na 191.000 Kč. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: K výtce stěžovatelky, že první soudce měl postupovati při rozvrhovém usnesení podle § 225 ex. ř. a vydati stěžovatelům částku, jež připadala na služebnost, totiž 20.000 Kč, jest poukázati k tomu, že se dražba a rozvrh dražebního výtěžku konaly na základě dražebních podmínek soudem již schválených, na kterých nic nelze měniti, a, stanovil-li soud v dražebních podmínkách, že vydražitel jest povinen převzít všechna na nemovitostech zapsaná věcná břemena jen potud, pokud podle svého pořadí budou uhrazena z rozdělovací podstaty, musil se soud, prováděje rozvrh, dle těchto dražebních podmínek řídit a proto právem výměnu oceněnou na 20.000 Kč započtl do nejvyššího podání.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Jest sice souhlasiti s rekursním soudem, že při rozvrhu jest vycházeti z dražebních podmínek, jež byly podkladem dražby a podle nichž vydražitel měl převzít všechna břemena, pokud podle svého pořadí budou uhrazena z rozvrhové podstaty. Proti tomu vydražitel ve skutečnosti ani nebrazil, nýbrž stěžoval si proto, že se mu nedostalo z rozvrhové pod-